

at der her foreligger et med megen Sagkundskab og med stor Omhu udarbejdet Lovudkast, som vel ikke vil gjøre en heel ny Fallitlovgivning i sin Tid overflødig, men som dog paa en hensigtsmæssig og simpel Maade løser et stort Antal af Spørgsmaal, der baade i Theori og Praxis have voldet megen Ulempe. Det er derfor meget lidet indgribende Ændringsforslag, som Udvalget har fremsat, og som jeg nu skal tillade mig at motivere, forsaavidt de angaae det første Afsnit, der foreligger til Behandling. Ved den første § har Udvalget Intet fundet at erindre. Det første Afsnit af samme udtaler kun, hvad idetmindste jeg anseer for at være afgjort Ret; men da det fra en saa sagkyndig Side er anseet nødvendigt at udtale det, maa det antages ikke at være overflødig, og i hvert Fald finder Udvalget Intet imod Realiteten at erindre. Paragraphens andet Afsnit, som stikker Fallitboet, at der ikke kan gjøres Udlæg i samme for Domme, selv om de ere thinglæste, førend Boet er taget under Behandling, kan Udvalget ikke Andet end finde billigt. Det er en Selvfølge, at Enhver har sin fulde Til-tale mod Fallenten, og kan, samtidigt med, at han anmelder sin Fordring i Boet, ogsaa forfølge den ad Rettens Bet og hævde Dom i samme. Det er en Selvfølge ogsaa, at saadanne thinglæste Domme, som ere ældre, vel kunne faae en afgjørende Indflydelse paa selve Fallitboets Behandling; men fra det Dieblit af, at hele Massen er inddragen under Fallitboet, kan det, som tilhører Boet, formeentlig ikke udgaae af samme uden Skifterettens Minde. Det er klart, at det ogsaa vedrører et Forhold, som har givet Anledning til megen Misbrug. Her tales vel ikkun om thinglæste Forlig, der endnu ikke ere erøperede. Det er jo bekendt, at det er den sædvanlige Maade, hvorpaa det, som retlig burde inddrages under et Bo, unddrages samme, at man indgaaer Forlig endogsaa for enorme Summer, ganske kort, maaskee en Time for Falliten, og lader det erøperes strax. I saa Tilfælde kan det, der er Forligets Gjenstand, ikke indbringes under Boet, da en saadan ved Rettens Mellemkomst foretagen Unddragelse af samme ikke forhindres ved den Bestemmelse, som med Hensyn til de 6 Uger stikker mod Transactioner.

Dette bliver vel ikke rammet ved § 1, og det er altsaa et Spørgsmaal, som maa forbeholdes Fremtiden, om man kan sætte en Dæmning mod saadanne Misbrug; men det Forlig, der ikke er erøperet, vil ialtsald ikkun kunne blive anmeldt i Fallitboet, og altsaa vil Skifteretten komme til at afgjøre, hvilken Indflydelse de foregaaede Retshandeler ville faae i Con-currenzen med andre Fordringer.

§ 2 indeholder en Bestemmelse, der stikker Boet imod, at Fallenten unddrager visse Dele af sit Bo fra at komme ind under sammes Behandling, at han forstikker Noget af hvad der er ham tilhørende, under Form af, at han stæmmer det til Andre, s. Ex. til Nærpaarørende, til Venner eller deslige. Denne Bestemmelse kan vistnok ikke Andet end billiges, da den er indskrænket til den Tid, da Vedkommende allerede var Fallent. Det Gnefte, der har givet Anledning til Meningsulighed i saa Henseende, er, om saadanne Gaver, hvad enten de fremtræde som Gaver, eller de ere ikklædte en anden Form, men dog saaledes, at de let kunne kjendes i deres sande Skikkelse som Gaver, kun skulle være ugyldige, naar de fordres opfyldte i selve Skiftet, eller om der tillige kan indrømmes Bindicationsret af hvad der i saa Henseende allerede maatte være gaaet ud af Boet; dette Sidste er imidlertid knyttet til saadanne Betingelser, som formeentlig gjøre det aldeles ubetænkeligt at tilstede det. Det forudsættes nemlig, at det kun gjælder saadanne Transactioner, som ere foregaaede i de sidste 6 Uger; endvidere forudsættes det, at Fallenten allerede paa den Tid, da en saadan Gave fandt Sted, var fallit, og endelig, hvad der er Hovedsagen, Beviisbyrden i saa Henseende paalægges Boet, naar det vil søge Noget tilbage, der allerede er fuldbyrdet. Man har vel indvendt derimod, at det kunde føre til meget yderligt gaaende Fordringer, saa at endogsaa, for at nævne et Exempel, som er citeret, Julegaver eller Drifkepenge kunde fordres tilbage. Det er en Selvfølge, at man ikke kan knytte en saadan Regel til Bestemmelsen om, at Gaven skal have en vis Størrelse; men det vil være indlysende for Enhver, at der er ingen Fare for, at det vil blive brugt der, hvor det